

Nieuwsbrief

Ein Bustan

Vriendenkring Nederland

Advent - Jaargang 6 - nr. 2

Inhoud:

- Cornelis Boogerd : Bij deze uitgave -
1. Rachel Gottlieb : Nieuwe ontwikkelingen in Ein Bustan -
 2. Amir Shlomian : Een deur naar het hart -
 3. Rachel Gottlieb : De viering van Eid Al Addha -
 4. Rachel Gottlieb : Één zelfde hart -
 5. Cornelis Boogerd : Wie wil vrede in het Midden-Oosten? -
 6. Activiteiten : O.a. acties voor zeepjesverkoop -
- Over de Werkgroep Ein Bustan Nederland - Hoe U Ein Bustan kunt steunen.

Een Andere Wereld Is Mogelijk

Vorbereiding ontvangst van de nieuwe leerlingen in de gemengde 1e en 2e klas in Ein Bustan

Wat is Ein Bustan?

Ein Bustan is een vrije kleuterschool in Israël, waar Joodse en Arabische kinderen gemengd zijn. Ook de leerkrachten zijn van Joodse en Arabische afkomst. En niet alleen wordt daar zowel de Hebreeuwse- als de Arabische taal gesproken, alle kinderen vieren er ook de belangrijke religieuze feesten van beide culturen. Dit in de hoop dat die kinderen niet zullen vervreemden van de cultuur die direct naast hen leeft, maar een weg zullen vinden om in hun latere leven op een vreedzame en vruchtbare manier met hen samen te leven. De persoonlijke berichten in deze Nieuwsbrieven maken duidelijk hoe ingrijpend deze moedige stap is in het leven van de betrokken mensen. U kunt de vorige nummers van de Nieuwsbrief vinden op de website van Ein Bustan: www.ein-bustan.org, onder het kopje: Nederlands.

De kinderen van Ein Bustan groeten U

Vertalingen in deze Nieuwsbrief (tenzij anders aangegeven):

- *Vanuit het Hebreeuws naar het Engels: Rachel Gottlieb*
- *Vanuit het Engels naar het Nederlands: Cornelis Boogerd*
- *Foto's door Tal Glueck*

*

*

*

Cornelis Boogerd - Bij deze uitgave van de Nieuwsbrief

Nadat het in de loop van vorig schooljaar heel lang duurde tot een deel van de subsidie was overgemaakt, verbood de overheid de lagere school van Ein Bustan in maart 2012. De school moest gesloten worden en mocht ook niet onder de vlag van een andere school verder werken. *De kinderen moesten naar gescheiden scholen voor Joden en Arabieren gestuurd worden, zoals de wet in Israël dat voorschrijft.* De toestand leek hopeloos, maar men vond voorlopig een uitweg: Alle kinderen werden ingeschreven voor thuisonderwijs, wat in Israël wel mogelijk is. De twee leraren kregen van de ouders de opdracht dat onderwijs te geven, en werken zo verder in de nieuwe school.

De belangstelling onder ouders groeit nog steeds, ondanks de tegenwerking. De overheid verhoogde de druk nu nog meer. Alle gezinnen kregen dreigbrieven. Zij zouden beboet worden, wanneer zij hun kinderen langer naar deze school stuurden. Met name voor de Arabische gezinnen is dat zeer bedreigend, gezien de manier waarop de overheid met minderheden omgaat. Vier gezinnen namen hun kinderen terug van de lagere school en van de kleuterschool, waardoor ook dáár een financiële en sociale druk ontstaat. Moeten er nu twee groepen samengaan? Moeten er medewerkers ontslagen worden? Die onzekerheid maakt ook ouders onzeker.

Ondertussen probeert de school toch een licentie te krijgen voor het lopende schooljaar. Het is niet altijd makkelijk om in te schatten wat de beste weg is. De situatie vraagt om actie op meerdere niveaus: juridisch, financieel, sociaal, politiek. In ieder geval is het belangrijk dat zij zich door ons waargenomen en gesteund voelen.

De boven beschreven ontwikkelingen nemen de medewerkers zeer in beslag. Daarom is deze Nieuwsbrief wat minder omvangrijk dan u de laatste jaren gewend was. Niettemin zijn er interessante berichten over dit bruisende project. Rachel Gottlieb schrijft daarover in haar Update. Een steeds belangrijker deel van Ein Bustan zijn de "Luisterkringen", waar ouders en medewerkers met elkaar kunnen uitwisselen en hun zorgen delen. Daar oefent men om naar elkaar te luisteren en elkaar als medemens te leren zien. De sociale dynamiek die daardoor ontstaat is zeldzaam in een land dat gekenmerkt wordt door angst en wantrouwen tussen de bevolkingsgroepen. In de vorige Nieuwsbrief kon u een bericht over over de Luisterkringen lezen. Amir beschrijft deze keer in zijn bijdrage hoe hij dit principe ook met de kinderen oefent.

Verder is er een bericht van Rachel Gottlieb over het Arabische feest Eid-Al-Addha, zoals het recent werd gevierd in Ein Bustan. Ten slotte is er een beeld van de ontwikkelingen in het Midden-Oosten gedurende het afgelopen halfjaar.

Er is trouwens een leuke video over Ein Bustan gemaakt. Die kunt u bekijken op: <http://vimeo.com/45725089>. Wij wensen u veel leesplezier.

Cornelis Boogerd
Vally Cornelius

* * *

1. Rachel Gottlieb – Een Brug van Liefde en Steun

- Het begin van het schooljaar – Update vanuit Ein Bustan

Het 8e schooljaar in

De gemengde Arabisch-Joodse vrije kleuterschool in Ein Bustan beleefde zeven jaar lang een voorspoedige ontwikkeling en groei. In Ein Bustan vinden wij dat de opvoeding vanaf de vroege kinderjaren al echte vriendschap en vertrouwen moet geven door onze talen en culturen te delen. Dat is een cruciale stap om vrede in Israël te bereiken. Tegen alle logica van de situatie – zoals financiële problemen, gebrek aan infrastructuur, middelen en het klimaat van vijandigheid in Israël – bleef dit initiatief doorgroeien, zowel wat betreft het aantal kinderen als ook de medewerkers en de beschikbare fysieke ruimtes.

We begonnen dit schooljaar met 70 kinderen (bijna vijf maal zoveel als waarmee we begonnen!). De kinderen zijn naar leeftijd verdeeld in vijf groepen: 2 dreumes groepen voor de allerkleinsten, 2 kleutergroepen voor de leeftijden 3-4 en 5-6, en een gemengde eerste en tweede klas voor kinderen van 6.5 tot 8 jaar.

Om tegemoet te komen aan het toenemende aantal kinderen, en ook aan de voorschriften van het ministerie van onderwijs, hebben we drie verschillende gebouwen gerenoveerd in de Bedoeïne buurdorpen Chilf en Zubidat. Het nieuwe gebouw willen we in de middaguren ook inrichten als een Arabisch-Joods buurtcentrum voor de wijdere omgeving, als aanvulling op het primaire gebruik voor de lessen in de ochtend.

Nieuw gebouw

In een ander bericht in deze Nieuwsbrief kunt U lezen over een geschenk uit de hemel in de vorm van een nieuw gebouw dat door de gemeente werd aangeboden voor de eerste klas van de lagere school. Samenwerking met de Arabische gemeente Bosmat Tivon opende de weg naar een geweldige kans die ons in de zomer werd voorgelegd: een verleidelijk aanbod van een prachtig ruim gebouw, omgeven door een

olijfboomgaard en een hek, dat de staatsloterij "Mifal Hapayis" de gemeente Bosmat had geschonken. Deze heeft het gebouw nooit gebruikt. De gemeente Bosmat bood het gebouw aan voor de Ein Bustan activiteiten, vrij van huur en gemeenteblastingen! Daar moet bij gezegd worden, dat dit gebouw wel al 7 jaar leegstaat en verwaarloosd was.

Amir Shlomian in het nieuwe gebouw – augustus 2012

De ingang was overwoekerd zodat we nauwelijks naar binnen konden, in de tuin woekerden bramen, en het accoustische plafond viel in stukken naar beneden. De voorwaarde voor dit geschenk was dan ook, dat we zelf de nodige reparaties en onderhoud op ons zouden nemen. Zouden wij dat kunnen?

Er waren maar een paar weken tussen de ondertekening van het contract en het begin van het schooljaar op 27 augustus. We namen de uitdaging aan, en deden een noodoproep aan al onze donateurs en vrienden om de benodigde fondsen in te zamelen. Reacties kwamen er snel, en toezeggingen voor donaties begonnen binnen te komen. De verbouwingen konden beginnen: er werden droge muren opgetrokken, andere muren neergehaald. Vlijtige ouders hielpen om alles schoon te maken, te schilderen, de tuin op te ruimen en bloemen te planten.

Bij de start van het nieuwe schooljaar bleek dat we nog lang niet klaar waren. Er waren niet genoeg stoelen, tafels en gordijnen, en het electriciteitsnet was nog niet klaar. Niettemin was Amir Shlomian optimistisch. Bij het begin van het schooljaar zei hij tegen de leraren: "Het is waar dat we fysiek nog niet klaar zijn. Maar onze harten zijn klaar, en dat is het belangrijkste. Wanneer we geloven dat dit twee-talige onderwijs onze kinderen en de samenleving een betere toekomst zal geven, dat komt al het andere vanzelf ook."

Naast de fysieke en logistieke veranderingen hebben we ook hard gewerkt aan een uniek twee-talig leerplan, en aan de ontwikkeling van een geïnspireerde gemeenschap van Arabische en Joodse gezinnen uit Kiryat Tivon en de omliggende Bedoeïne-Arabische steden en dorpen. Deze gemeenschap deelt allerlei sociale en culturele activiteiten met elkaar

Begin van het schooljaar

In het nieuwe schooljaar begon Ein Bustan met drie groepen in de kleutersschool, verdeeld per leeftijd. De lagere schoolklas begon op 26 augustus met 18 Joodse en Arabische kinderen, verdeeld over een eerste- en tweede klas. Ook hun gezinsleden en andere vrienden van de school namen aan de opening deel in de zojuist opgeruimde binnenplaats van het nieuwe schoolgebouw. Fluitmuziek vulde de lucht, en mooie stemmen zongen in het Arabisch en Hebreeuws. In een bewogen symbolische ceremonie goten Amir, de Joodse leraar, en Hasna, de Arabische lerares, water in een gemeenschappelijke vaas, die daarna door de kinderen met bloemen werd gevuld. De ceremonie werd begeleid door het volgende gedicht van Amir Shlomian, dat zowel in het Arabisch als in het Hebreeuws werd uitgesproken:

**Vele wateren – één rivier
Ontmoeten
Vele wateren – één rivier.
En niemand weet
Welke water de bron
Van welk water is.**

**Wat stroomt en wat blijft
Alleen zij waren en blijven
Vele wateren, een rivier in de rivier
En zij vragen niet:
Wat zijn wij? Wat zullen wij worden?
Zij houden niet vast aan hun identiteit.
Deze – zijn vele wateren, en deze – zijn vele wateren
En hun vreugde kent geen grenzen.
Zo ontmoet een rivier een rivier.
(en Ik?)**

Nadat het gedicht was uitgesproken, stonden de medewerkers en vrijwilligers met de handpalmen op elkaar en vormden een menselijke "Brug van Liefde en steun", en de kinderen en hun ouders namen elkaar bij de hand en liepen tussen ons door. Daarna liepen zij met hun nieuwe leraren door de bloemenpoort hun nieuwe klasruimte binnen.

Rachel Gottlieb

*

*

*

2. Amir Shlomian – De Deur naar het Hart

– Leren luisteren in de eerste klas van Ein Bustan

Bijna iedere pedagogische stroom legitimeert zichzelf door te luisteren naar de diepste, hoogste behoeften van een kind. Maar luisteren we wel écht? Laten we het kind voor zichzelf spreken? Het volgende gaat allemaal over een Indiaanse Luisterkring in een twee-talige eerste klas.

Amir Shlomian

Ik vind luisteren heel belangrijk. Wat is vrijeschool pedagogie? Toch dat we in alle details van deze methode het héle kind ontmoeten met zijn verschillende behoeften. De details zijn als bomen in het bos, maar wat is het bos zelf, de essentie ervan? Naar mijn bescheiden mening is luisteren de essentie, en alle details van de vrijeschool pedagogie verliezen hun betekenis, wanneer je door de bomen het bos niet meer ziet.

Het is mooi om naar de behoeften van de kinderen te luisteren, maar blijkbaar zijn er een miljoen manieren om dat te doen, erger nog – bijna iedere pedagogische stroming beweert dat te doen. Ik ga daarom niet verder op de algemene goede bedoeling in, maar zal het begrip "luisteren" een concrete invulling geven.

Omdat we een twee-talige, multi-culturele onderwijsgroep zijn, spreken sommige van de kinderen vóór mij Hebreeuws, anderen Arabisch. Er zijn kinderen van Moslim- en van Joodse gezinnen, één komt uit een Druzen gezin. Sommige deden de eerste klas in een vrijeschool, anderen niet. Of ze volgden Arabisch, Engels of twee-talig onderwijs. Anderen zijn jong en zijn nog nooit naar school geweest. Voor hen is dit de eerste ervaring in een klasruimte. Er is dus, God zij dank, veel om naar te luisteren.

Daarbij komen nog de kinderen met concentratie-moeilijkheden, met afwijkende zintuiglijke vaardigheden, en anderen hebben de bijzondere behoefte aan één of twee assistenten in de klas. Wij zijn een extreem gemelleerde groep van 17 eerste- en tweede klassers en vier volwassenen, die het allemaal verdienen om gehoord te worden. Zij hebben verschillende behoeften, die samenhangen met hun omgeving, hun gezinnen, cultuur, en ook hun hoger wezen dat op de deur klopt en een antwoord verwacht. Die deur is de deur van het hart.

De gemengde 1e en 2e klas van Amir en Hasna

In de Indiaanse overlevering is het luisteren een vaardigheid van een beweeglijk en open hart. Luisteren met het hart oordeelt niet. Het biedt zich alleen aan en bewaart. Maar wat heeft de Indiaanse traditie met de vrijeschool te maken? En wat met tweetalig onderwijs? Het begon allemaal zo...

Op de eerste schooldag, nadat de kinderen door de bloemenpoort waren gegaan, en we hun bloemen in een vaas in het midden van de klas hadden gezet, luisterden zij naar het verhaal over de rechte en de kromme lijn. Daarna was de tijd gekomen om **hun** stemmen te horen: "Kinderen, kunnen jullie vertellen wat in de klas tot het rijk van de rechten behoort, en wat tot het rijk van de krommen?" Bijna allemaal steken ze hun vinger op en antwoorden tegelijk: "De lamp, de tafel, het raam". De lach van mijn collega Hasne vertelt mij: "Dit is ons moment om het zaad van een andere manier van luisteren te zaaien, nu meteen op deze eerste dag". Ik pakte de koperen toverbels die onze docente in het luisteren ons had gegeven, en klingelde. Een warm en helder geluid vulde de ruimte. Luisteren schiep een totale, aangename stilte, niet uit angst, maar om naar een plezierige gemeenschappelijke ervaring te luisteren. Alle ogen keken naar de bel in mijn hand. "Dit is de luisterbel", legde ik uit, "Jiras al Isra". "Hij laat ons zien hoe naar elkaar te luisteren." Daarop nam ik de gebreide kip van de tafel. En wij zetten ons daar in kleermakerzit omheen. "Wie de spreekkip vasthoudt, is aan de beurt om de vraag te beantwoorden." De kip ging van hand tot hand, en ieder kind sprak op zijn beurt. De kracht van die ervaring liet mij ademloos. Ik dacht: hier kunnen we iets van leren, ieder spreekt op zijn beurt, zonder tussenkomst van Hasna of mijzelf. We hebben een zaadje gezaaid in de geest van de klas, en niet minder belangrijk: een zaadje van moed in onszelf, de leraren, om door ons hart te werken, en ook echt naar ons zelf te luisteren.

Omdat wij de eerste klas in onze soort zijn, hebben wij niemand om na te doen. De beste opvoeding zelf is ons baken, en wij geloven dat de leraren van de eerste

vrijeschool de samenleving wilden humaniseren. En dat is precies wat wij dag in dag uit ook nastreven. Omdat wij zo anders zijn dan iedere andere vrijeschool die ik ken, komen er vragen met iedere stap die wij maken (God zij dank).

Hier is bijvoorbeeld een luisterthema: Ik heb in vele luistergroepen deelgenomen in mijn leven, maar niet één met kinderen. De kringen waren altijd gericht op de gevoelens van de deelnemers, vanuit het idee dat luisteren naar de emoties van anderen de wereld verandert en verbetert. Sinds deze eerste schooldag hebben we iedere donderdag een luisterkring, als deel van de viering van de Heilige Dagen, die wij "Istikbal Jum'aa Shabat" noemen.

In al de jaren die ik in oude gevestigde vrijescholen doorbracht heb ik zoiets nooit gedaan. Ook heb ik er nog nooit iets van gezien of gehoord. Waarom is dat zo? Is luisteren, en leren hoe te luisteren, niet een wezenlijk onderdeel van de vrijeschool pedagogie? Hoe voelen vrijeschool leerlingen zich wanneer jarenlang niet goed naar werd geluisterd? Leren zij hoe naar elkaar te luisteren, naar zichzelf, naar de wereld?

Natuurlijk gaat het bij eerste klassers nog niet om het wekken van hun emoties. Maar wij vroegen: "Heb je broers en zusjes? En hoe heten zij?" Of: "Welke talen worden bij jou thuis gesproken, en van welke andere talen in de wereld heb je gehoord?" De antwoorden zijn zowel gelukkig als bevredigend, en de vaardigheid om vanuit het hart te spreken en te luisteren worden stap voor stap geleerd. Sommigen duiken er direct in, anderen spreken eerst helemaal niet. De vragen zijn als de bomen in het bos. De essentie is het luisteren. Is dit vrijeschool pedagogie?

Amir Shlomian

*

*

*

3. Rachel Gottlieb – De viering van Eid El Adha in Ein Bustan

Ieder jaar viert Ein Bustan twee belangrijke feestdagen samen met alle gezinnen en de uitgebreidere vriendenkring – het Joodse Feest Shavuot en het Moslim feest Eid El Adha, ofwel: het feest van het offer ter herdenking aan Abraham die bereid was zijn zoon Izaak te offeren.

In de dagen die aan het feest voorafgaan komen de ouders 's avonds bijeen om de traditionele dadelkoekjes te bereiden. Wij maakten er erg veel, zodat er genoeg was voor ons eigen feest en ook nog om uit te delen in de omgeving.

Vlak voor Eid El Adha deelden de kinderen van Ein Bustan geschenken uit aan onze burens in het Bedoeïnedorp Zubidat/ Bosmat Tab'un. Ieder mandje was gevuld met dadelkoekjes die de kinderen zelf hadden gebakken, en een briefje met goede wensen en informatie over Ein Bustan. De kinderen zelf werden getracteerd op ijs en sap door degenen die zij bezochten, zo hadden alle betrokkenen een zoete ervaring. (Een soortgelijk gebruik kent het Joodse feest van Purim, wanneer de Ein Bustan kinderen geschenken – "Mishloah manot" – aan de burens uitdelen. Dit vergelijkbare gebruik in zowel de Joodse als de Moslim religies heeft te maken met het belang van liefdadigheid en aandacht voor de anderen die minder bedeed zijn.)

Dit leuke idee voor een buiten activiteit voor de omgeving kwam van de kleuterleidsters Esti en Soltanna.

Dit jaar kwamen rond 250 mensen samen, Arabieren en Joden gemengd, in het lokale buurthuis van Zubidat, om samen het feest te vieren. De muren waren versierd met de symbolen van de Islam (de wassende maan en sterren) alsook met planten en bloemen, en de tafels waren gevuld met heerlijke feestgerechten die de gezinnen hadden bereid.

Het programma begon met Arabische en Joodse liedjes, geleid door Amir, samen met de medewerkers, en met een uitleg over het feest door Hasna. Daarna werd het donker in de zaal, en alle kinderen kwamen binnen met een kaarsenoptocht, gekleed in witte gewaden als pelgrims die naar Mekka gaan.

Viering van Eid-Al-Addha in Ein Bustan

Er was veel muziek, zang, en recitaties door de kinderen in beide talen, en een grappig toneelspel door de leraren, waarin de Joden als Arabieren verkleed waren en andersom.

Het was heel indrukwekkend om te zien hoe gemakkelijk de kinderen in Amirs en Hasna's gemengde klas vloeiend konden bewegen tussen Arabisch en Hebreeuws. Het feest sloot af met feestgeschenken die aan alle kinderen werden uitgedeeld (een handgemaakt mobieltje met vilten symbolen van de Islam, door de leraren gemaakt), en zoals altijd, met een heerlijke feestdis, inclusief de traditionele dadelkoekjes die door de ouders en de kinderen waren gemaakt.

Rachel Gottlieb

*

*

*

4. Rachel Gottlieb – Één zelfde hart

- *Rachel Gottlieb is een Joodse moeder die vanaf het begin met Ein Bustan verbonden is. Zij zet zich o.a. in voor deze Nieuwsbrief, schrijft zelf daarvoor, en vertaalt artikelen vanuit het Hebreeuws naar het Engels.*

Oorlog en ziekenhuis

Het is slechts een paar weken geleden dat er alweer vijandigheden uitbraken in onze regio. Israël is zo'n klein land dat we allemaal de dagelijkse spanningen meevoelden, en bezorgd waren over onze familie en vrienden in het midden en zuiden van het land. Sommige gezinnen in Ein Bustan (zowel Joodse als Arabische) hadden ook gezinsleden die voor militaire dienst opgeroepen waren, waardoor hun dagelijks leven verstoord werd.

Op 13 november moest mijn oudste broer naar het ziekenhuis nadat hij plotseling een hartaanval kreeg. Hij is autistisch en heeft bijzondere zorg nodig. Omdat wij geen andere familie in Israël hebben, ben ik alleen voor hem verantwoordelijk. Zo bracht ik vele uren in het ziekenhuis door aan zijn zijde, of in spanning wachtend buiten de Intensive Care. Tegelijkertijd brak de oorlog met Gaza uit. In de tijd dat mijn broer in het ziekenhuis was, vielen raketten op steden en dorpen in het zuiden en midden van Israël. En het Israëlische vuur was op Gaza gericht. Op de TV schermen in het ziekenhuis volgde ik met grote zorg hoe de recente spiraal van vijandigheden zich ontwikkelde, en dood en vernietiging, pijn en verdriet bracht aan alle mensen in Israël en Palestina.

Rachel Gottlieb en haar dochter Noga

Mijn telefoon rinkelt: een vriendin uit Beersheva beschrijft hoe ze haar 7-jarige dochter uit de douche moest trekken gedurende een luchtaanval, en met haar moest schuilen onder de trap, nat en rillend, terwijl het gebouw schokte onder het laag-vliegende vliegtuig. (zoals velen hebben zij geen schuilkelder waar ze op tijd kunnen komen). Later weigerde het kind om in haar eigen bed te slapen, en kroop bij haar moeder in bed.

God zij dank is mijn eigen kind veilig, en de kleuterschool in Ein Bustan draait gewoon door.

De twee gevechten, één uiterlijk, tussen twee landen, en één innerlijk, in het ziekenhuis, gingen dóór tijdens het verblijf van mijn broer in het ziekenhuis. Terwijl ik de kleine bergen en pieken op de monitor boven zijn bed volg, kijk ik tegelijk naar het nieuws op de TV. Ik zie een verhaal van twee kinderen, één uit Gaza en één uit Israël, die beide in een Israëliisch ziekenhuis werden behandeld omdat ze allebei vingers aan hun handen hadden verloren. Ik bedenk hoe gruwelijk en zinloos dit allemaal is, en hoe onrechtvaardig dat kinderen daarvoor moeten boeten.

Op de dag dat de wapenstilstand werd afgekondigd stabiliseerde zich de toestand van mijn broer.

Luisterkring

Die avond bezocht ik een Luisterkring in Ein Bustan. Terwijl buiten een onweer in de hemel losbarstte en een zware regen viel, kwam een intieme kring van Joods- en Arabisch sprekende mensen bijeen in de kleuterschool, en ieder van ons deelde een uniek verhaal vanuit zijn hart met de anderen.

Niet voor iedereen was het zo makkelijk daaraan deel te nemen. Een Arabisch sprekende vrouw die wij belden moest bekennen dat zij zichzelf er niet toe kon brengen om deel te nemen. "Het ligt gewoon allemaal te gevoelig...". Een andere Arabische vrouw die wel kwam, gaf toe dat zij in het verleden tijdens een oorlog zo kwaad was, dat zij geen van haar Joodse vrienden in het gezicht kon kijken. Nu is zij daar overheen en kwam om te spreken en te luisteren. Een vroegere soldaat vertelde een herinnering die hem nog steeds pijn deed. Het ging om een onschuldige vrouw die doodgeschoten werd tijdens zijn diensttijd. Terugkijkend realiseerde hij zich hoe makkelijk hij dat ook zelf gedaan had kunnen hebben. Een van de Arabisch sprekenden vertelde over een legale strijd over land dat de staat Israël van zijn familie wil confisceren, terwijl zij daar al generaties lang wonen, en over de vernederingen om uitgesloten te worden als een Arabier, iedere keer wanneer hij door een luchthaven komt. Hij legde uit hoe dat iedere keer gebeurde, en hij voelde de woede in hem groeien, hoewel hij zijn best deed om niet te haten....Een Joodse moeder beschreef de angst die zij heeft, dat haar zoon opgroeit en ook soldaat moet worden.

Maar we spraken ook over dingen die hoop en kracht geven: de natuur, de schoonheid, onze kinderen, medelijden en vriendelijkheid. Een deelneemster beschreef een gezamenlijke wandeling van Palestijnen en Joodse Israëliërs waar zij aan mee had gedaan. Eén van de moeders beschreef een dag dat zij gevraagd was om in te vallen voor één van de leidsters in de kinderopvang, waar ze er getuige van was hoe makkelijk en natuurlijk de kinderen in Ein Bustan harmonisch met elkaar speelden. Dat was voor haar als een therapie. Ik deelde mijn ervaringen in het ziekenhuis.

De Kring bevestigde ons in onze pijn en angsten, maar wat belangrijker is: in ons geloof in een toekomst waarin onze kinderen zullen leren te luisteren en elkaar te respecteren, en wij hopen dat dat ook een norm wordt in de hele samenleving. Want ik geloof dat iedereen het nodig heeft om herkend, gerespecteerd en gehoord te worden, of het nu een individu is of een volk.

Één zelfde hart

Terug in het ziekenhuis: onze kleine groep gezinnen die de patienten begeleiden op de Intensive Care vormen een kleine microcosmos van de Israëlische samenleving: Druzen, Christenen, Moslims en Joden. Een Arabische man van 33 stierf op de Intensive Care in de kamer naast mijn broer, het gaf me een bruut gevoel. Ik zag hoe zijn familie het nieuws te horen kreeg en hoe stuk zij daarvan waren. Zijn vrouw viel in onmacht, zijn zus begon hysterisch te schreeuwen. Ik troostte een ander familielid (een complete vreemde voor mij), omarmde haar zwijgend. Onze tranen stroomden onbelemmerd over onze wangen terwijl we daar zo stonden. Ik wilde dat ik beter Arabisch had kunnen spreken, maar woorden betekenen niet eens zoveel op momenten als deze. Het was juist afgelopen vrijdag dat ikzelf zo huilde en door een Moslimvrouw werd getroost. Zij bracht mij koffie, koek en een schouder om op uit te huilen.

Kunnen wij het medelijden dat ik in het ziekenhuis voelde, oog in oog met de dood, naar ons dagelijks leven brengen, naar het leven? Dat is de uitdaging. Want het is toch duidelijk dat onze harten allemaal hetzelfde zijn.

Rachel Gottlieb

*

*

*

5. Cornelis Boogerd – Wie wil vrede in het Midden-Oosten?

- Een indruk van de ontwikkelingen in het laatste halfjaar

“Rachmanim Bnei Rachmanim - De milddadigen zijn de zonen van milddadigen”

(een bekende Joodse uitspraak)

De situatie in het Midden-Oosten is in het laatste halfjaar sterk verslechterd. Met name de afschuwelijke burgeroorlog in Syrië stond in het nieuws. Maar begin november brak ook een nieuwe oorlog uit tussen Israël en Gaza, dat door Hamas wordt geregeerd. Op de achtergrond van dit alles blijft de spanning met Iran bestaan.

Iran

Het blijft moeilijk om neutrale informatie te verkrijgen over de ontwikkelingen rond Iran. Bereidt het land nu een atombom voor of niet? Er is wel een algemene aanname dat Israël ten minste 200 atoomkoppen bezit. Maar dat land weigert het non-proliferatie verdrag te ondertekenen, en zich überhaupt uit te laten over zijn atoomwapens. Zou Iran dus al een atoomwapen ontwikkelen, dan is dat een antwoord op Israël.

Eind van het jaar was een bijeenkomst gepland van de landen die het non-

proliferatieverdrag hebben ondertekend. Daar zouden afspraken gemaakt moeten worden over een de-nucleair Midden-Oosten. Ook Israël was daarbij uitgenodigd, maar die weigerde te komen. De Arabische landen weigerden om de Israëlische atoomwapens buiten de onderhandelingen te houden, en zo ging de bijeenkomst niet door.

De media berichten al jaren over een mogelijke aanval van Israël op Iran. Nog in september lazen we, dat Israël waarschijnlijk nog vóór de presidentsverkiezingen begin november in de USA een aanval op Iran voorbereidt. Dat verhaal werd ook door de regering in Israël zeer concreet gepresenteerd als een project met beperkte risico's. Volgens minister van defensie Barak zou een aanval op Iran een oorlog van een maand op meerdere fronten uitlokken, met een geschat verlies van 500 Israëlische levens. Men gaat er vanuit, dat het afweersysteem van Israël de schade beperkt kan houden. Naast de raketten uit Iran moeten dan ook de geschatte 50.000 raketten van Hizbollah uit Libanon en 10.000 raketten van Hamas in Gaza afgeweerd worden. In oktober werd de grootste gezamenlijke militaire oefening met verschillende raket-afweersystemen ooit gehouden door de legers van Israël en de USA. Oorspronkelijk was die in april gepland, maar verschoven naar oktober. Houdt het regime van Assad in Syrië langer dan gedacht? Tegelijk werd een grootscheepse katastrofe-oefening uitgevoerd. Men was dus goed voorbereid op de oorlog met Gaza die begin november oplaaide.

Het doel van Israël en de USA op de langere termijn is om Iran onschadelijk te maken. Na de verwoesting van Afghanistan, Irak, Syrië, Lybië, en Libanon zou er dan geen grote Arabische macht meer zijn, die het leger van Israël en de USA tegengas kan bieden. De USA leverde het afgelopen jaar zeer veel wapens en vliegtuigen aan het dictatoriale bewind in Saoedi Arabië, Egypte wordt gesteund met geld.

Het is bekend dat Netanyahu zijn politieke lot aan een aanval op Iran heeft verbonden. Op 2 november onthulde het Israëlische TV programma Uvda ("Feit") dat Netanyahu en Barak twee jaar geleden al opdracht hadden gegeven voor een aanval op Iran. De toenmalige chef van staven van de IDF Gabi Ashkenazi en de toenmalige chef van de veiligheidsdienst Mossad Meir Dagan verhinderden de aanval. Zij vreesden dat Netanyahu Israël in een onvoorspelbare en gevaarlijke oorlog zou meentrekken.

Inmiddels heeft Netanyahu tijdens een dramatisch optreden voor de VN in september de deadline voor een aanval op Iran uitgesteld tot het voorjaar van 2013. Blijkbaar is alles nog niet voldoende voorbereid.

Syrië

Zoals iedereen heeft kunnen volgen woedt in Syrië een verwoestende burgeroorlog. Het lijkt alsof er geen oplossing mogelijk is. Want wie van de partijen ook als sterkste overblijft, de strijdende bevolkingsgroepen zullen elkaar nog heel lang blijven wantrouwen, net als in Irak. Ondertussen wordt het land grondig verwoest. De wereldgemeenschap kijkt machteloos toe, hoewel Engeland en Frankrijk steeds meer aandringen op ingrijpen. Een belangrijke vijand van Israël en vriend van Iran en Hizbollah wordt zo langzaam onschadelijk.

Toch is het allemaal niet zo eenvoudig. Assad werd in Syrië stilzwijgend door Netanyahu gesteund. Hij hield de relatie met Israël nog redelijk stabiel, hoewel er een doorgaande staat van oorlog is. In de huidige burgeroorlog in Syrië zijn echter verschillende partijen actief aan de kant van de oppositie. Er is een verband van Syriërs die vanuit het westen hun invloed uitoefenen en hun eigen plannen hebben. Dan zijn er de mensen die in Syrië zelf oppositie voeren en steeds meer in een gewapend conflict met de regering kwamen. Zij worden gesteund door Arabische landen. De beide kampen hebben zich onlangs verenigd in een overkoepelende organisatie voor de oppositie.

Tenslotte zijn er onduidelijke groepen "gelieerd aan Al-Qaida". Zij streven hun eigen belangen na, die voorbij de grenzen van Syrië gaan. Het blijft in allerlei situaties

(Lybië, Irak) onduidelijk, hoe zulke groepen verstrengeld zijn met westerse veiligheidsdiensten.

De brand in Syrië kan verder makkelijk uitslaan naar andere landen. Met Turkije en Israël waren er al schotenwisselingen. Duitsland en Nederland werden opgeroepen om aan de grens met Turkije te helpen met afweersystemen, uit solidariteit met deze NAVO partner. Waar worden die in meegetrokken? Het blijft onduidelijk wie in Syrië over de grenzen schiet.

De volgende filmpjes laten zien hoe twijfelachtig de media ons van informatie over Syrië voorzien:

deel 1:

<http://www.youtube.com/watch?v=15qxQzFVXZ8&NR=1&feature=endscreen>

deel 2

<http://www.youtube.com/watch?v=4Gg5T391V9I&feature=endscreen&NR=1>

De grote verliezer is in alle gevallen de gewone burger. Tienduizenden vluchtelingen verkeren in erbarmelijke omstandigheden in Turkijë, Libanon en Syrië zelf.

Egypte

In Egypte voltrok zich een ingrijpende verandering. Mursi werd benoemd tot president, als leider van de Moslimbroederschap die de verkiezingen won in het voorjaar. Hij staat voor een enorme moeilijke klus. Zo moet hij bijvoorbeeld manouvreren tussen de verwachtingen van zijn politieke achterban en de macht van het leger. De binnenlandse problemen zijn immens: 40% werkloosheid – 50% van het voedsel moet geïmporteerd worden – 50% van de bevolking is analfabeet. Egypte is financieel afhankelijk van het westen, maar de bevolking staat vijandig tegenover bv Israël.

Als president van een land van hoofdzakelijk Soeni-moslims ondersteunt hij ook de Hamas-beweging, die ideologisch verwant is aan zijn moslim-broederschap. Maar Hamas is ook verbonden met Iran door de gedeelde vijand Israël. Nu bezocht Mursi als eerste president van Egypte sinds 30 jaar Iran, dat het voorzitterschap van de bond van ongebonden staten van Egypte overnam. Hij uitte zich tegelijk kritisch over Iran, wetende dat Egypte ook afhankelijk is van vele miljarden steun uit het westen.

Eind november kwam Mursi controversieel in het nieuws, omdat hij zichzelf tijdelijke volmachten toeëigende die voor de oppositie onacceptabel waren. Met name het feit dat zijn beslissingen niet meer door rechters getoetst kunnen worden zette kwaad bloed. Mensen gingen de straat weer op, liberalen en Mubarak aanhangers vielen gezamenlijk de kantoren van de Moslimbroeders aan, rechters gingen in staking. Het blijft onduidelijk of Mursi werkelijk naar een democratie wil, of naar een moslimstaat.

Sinaï

Begin augustus voerde een 'terroristische' groep een aanval uit op Egyptische veiligheidsmensen in de Sinaï, aan de grens met Israël. Daarbij werden 16 beambten gedood en meerdere checkpoints beschoten. Egypte reageerde met een raktaanval op deze groeperingen en doodde 20 mensen. Weer is niet duidelijk om wie het gaat, steeds wordt over 'Al-Qaida' gesproken. Blijkbaar hebben deze groeperingen er belang bij dat er tussen Egypte en Israël spanningen ontstaan. De Bedoeïnen die in de Sinaï leven zijn steeds meer afhankelijk geworden van de smokkel naar de Gazastrook. President Mursi had aangekondigd de Sinaï weer beter onder controle te krijgen.

Gaza

Op de toestand in Gaza komen we nog uitgebreider terug. Hier gaat het even om de rol van Egypte. Na de revolutie en de verkiezingen in Egypte is dat land veel dichterbij de Palestijnen in Gaza komen te staan. De grens en het Palestijnse vliegveld gingen weer open. Tijdens de recente luchtaanvallen door Israël bezocht de minister van buitenlandse zaken van Egypte Gaza om zijn solidariteit te betuigen, werd de ambassadeur in Israël teruggeroepen, en werd Egypte de motor in de onderhandelingen over een wapenstilstand.

De bezette gebieden

Op de bezette westelijke Jordaanoever wordt de toestand van de Palestijnse bewoners steeds penibeler.

Kindermishandeling

Eén van de vele vormen van geweld en rechteloosheid in de bezette gebieden is de kindermishandeling. Een groep van engelse juristen deed onderzoek naar met name minderjarigen in gevangenschap. In juni verscheen hun alarmerende rapport hierover, waarin wordt vastgesteld, dat de manier waarop Israël als bezettende macht met de rechten van kinderen omspringt indruist tegen een hele serie van artikelen in de Verklaring van de Rechten van de Mens van de VN.

Het hele rapport (engels) kan hier gedownload worden:

<http://www.childrenmilitarycustody.org/report/>

Videos over kindermishandeling op de Westbank vindt u op de website van Btselem:

<http://www.btselem.org/>

De bezetting

Over de vernederingen en rechteloosheid van de Palestijnen in de bezette gebieden is vaker geschreven in de Nieuwsbrieven. En het perspectief wordt er niet beter op. De rechtse regering van Netanyahu ondersteunt de uitbreiding van Joodse kolonies met volle kracht. Er is geen beweging naar een overeenkomst, gebaseerd op internationale verdragen en de twee-staten oplossing. Met al meer dan een half miljoen Joodse kolonisten die de beste plekken bezetten, 80% van de watervoorziening in handen hebben, een netwerk van eigen "Jews only" wegen aanlegde met vele checkpoints, een hoge muur die stukken Arabisch land afsnijdt en een leger dat de kolonisten beschermt, wijst niets erop, dat Israël de wil heeft om de bezetting op te heffen en naar een twee-staten oplossing toe te werken, die hen toch 78% van het oorspronkelijke land Palestina zou toekennen. Enkele interessante videos over de bezetting vindt u hier:

1. – Een link naar de film "Five Broken Cameras". Een aangrijpende documentaire over de ervaringen van een inwoner van een Palestijns dorp, die filmt wat er gebeurt wanneer de Joodse kolonisten en het Israëliëse leger steeds agressiever gaan optreden. De film won verschillende prijzen, o.a. de publieksprijs van het IDFA filmfestival. Hij is op de website van IDFA te zien evenals op You Tube:

http://www.youtube.com/movie?v=7-AMTuhp-nQ&feature=mv_sr

2. – Een link naar drie interessante documentaires:

<http://www.volkskrant.nl/vk/nl/2808/Israelisch-Palestijns-conflict/article/detail/3349025/2012/11/16/Bekijk-Drie-prijswinnende-documentaires-over-het-Midden-Oostenconflict.dhtml>

3. – Een documentaire van Tegenlicht over 800 kolonisten die midden in de Palestijnse stad Hebron (120.000 inwoners) een surrealistische kolonie stichtten, beschermd door het leger: <http://www.uitzendinggemist.nl/afleveringen/1306297>

Erkenning VN

Wat blijft voor de Palestijnen dan over? Op de Westbank kiest men voor de diplomatieke weg. Palestina had bij de VN een status als "waarnemende entiteit". Het woord staat is daarbij vermeden. Vorig jaar probeerde president Mahmoud Abbas om volledig lidmaatschap van de VN te verwerven. Daar is toestemming voor nodig van de veiligheidsraad, waarin de USA vetorecht heeft. Dat verzoek werd dus afgewezen. President Mahmoud Abbas had nu een verzoek bij de VN neergelegd om erkend te worden als waarnemend niet-lidstaat.

President Mahmoud Abbas bij de VN

Erkenning als waarnemend niet-lidstaat zou de positie en erkenning als staat in de wereld versterken. Zij krijgen daarmee bijvoorbeeld toegang tot het ICC, het Internationaal Strafhof, en kunnen daar aanklachten tegen de bezetting neerleggen. Over deze status beslist de algemene vergadering van de VN met meerderheid van stemmen. Daarin heeft niemand een vetorecht. Op 29 november was de stemming. Israël is fel tegen de verhoogde status en wordt daarin gesteund door de USA en Canada. Ook de nieuwe Nederlandse minister van buitenlandse zaken Timmermans wijst de erkenning op dit moment af, hoewel hij het idee op zich ondersteunt. Nederland onthield zich van stemmen.

Uiteindelijk stemden 128 van de 193 landen vóór het verzoek, 41 landen onthielden zich van stemmen, en maar 9 stemden tegen. Israël en de USA kwamen internationaal in een isolement daardoor. Binnen de EU stemden 21 landen voor het verzoek, Tsjechië stemde als enige EU-lid tegen. Ook Duitsland en Engeland onthielden zich van stemmen. O.a. Frankrijk, Spanje, Italië, Griekenland, Luxemburg, Noorwegen, Zwitserland, Oostenrijk, Malta, Finland, België, IJsland, Ierland, Portugal en Denemarken steunen de Palestijnse aanvraag wel.

Gaza

Tijdens het schrijven van dit artikel veranderde de toestand per dag. Inmiddels is er een wapenstilstand nadat er 158 mensen zijn gedood door aanvallen vanuit de lucht, de zee en vanaf land. Een grote troepenmacht stond klaar om Gaza binnen te vallen.

Vanuit de Arabische wereld kwamen steunbetuigingen aan Hamas. Vanuit Egypte, Qatar, Lybië en Marokko kwam er hoog bezoek in Gaza.

Het beeld dat in de media op de voorgrond staat is "het recht van Israël op zelfbescherming". Dat geeft Israël een card-blanche op te doen wat in hen opkomt. Je laat toch geen raketten op je bevolking afschieten? De werkelijkheid is wat ingewikkelder.

De mensen in Gaza zijn verdreven uit de steden die door de raketten worden bereikt. Israël heeft Gaza welliswaar als bezettende macht verlaten in 2005, maar houdt het stukje land zo in een houdgreep, dat normaal leven niet mogelijk is, o.a. door de grensblokkades. Israël beheerst de lucht, de zee en de grenzen. Boeren en vissers worden naar believen aangevallen. De vraag is wie hier aanvalt en verdedigt.

In Gaza is Hamas aan de macht als gekozen regering. Na de oorlog in 2009 waarbij 1400 mensen werden gedood, heeft Hamas de beschietingen van Israël nagenoeg in bedwang gehouden. Die werden uitgevoerd door alweer "onduidelijke radicale groeperingen", vaak met zelfgemaakte projectielen die weinig schade aanrichtten.

Dat veranderde nadat Israël vanuit Gaza zelf een 14-jarige jongen doodde die aan het voetballen was. Vervolgens kwam er nog een voltreffer op de menigte bij de begrafenis van de jongen. Daar reageerde Hamas toen wel op, de raketaanvallen werden opgevoerd. Ondertussen waren er onderhandelingen over een wapenstilstand in een vergaand stadium. De overeenkomst lag klaar om ondertekend te worden door de Palestijnse leider Ahmed Jaabari. Enkele uren voordat hij zou tekenen werd hij door Israël geliquideerd. Zie daarover het artikel van Gershon Baskin in de Volkskrant van 19-11-2012:

<http://www.volkskrant.nl/vk/nl/3184/opinie/article/detail/3350257/2012/11/19/Israel-heeft-met-liquidatie-Jaabari-een-grote-fout-gemaakt.dhtml>

Baskin is medevoorzitter van het Israel Palestine Centre for Research and Information, columnist van The Jerusalem Post en initiatiefnemer van en onderhandelaar tijdens geheime onderhandelingen om de Joodse soldaat Gilad Shalit vrij te krijgen.

Israël

Welk belang heeft Israël bij deze escalatie?

Het was te verwachten dat er een reactie van Hamas op de liquidatie zou komen. Hamas zette daarop de geavanceerdere raketten in, die Tel Aviv en Jeruzalem kunnen bereiken. Daar was Israël al op voorbereid, we schreven onder het kopje "Iran" al over de oefeningen in oktober. Van de geschatte 1500 raketten die vanuit Gaza werden afgeschoten, werden er 421 door de luchtafweer van Israël opgevangen. Men koos met name voor de raketten die naar bewoonde gebieden kwamen. Israël zei tevreden te zijn over de 'Iron Dome' zoals het luchtafweersysteem heet.

Het is niet de eerste keer dat Palestijnse leiders worden geliquideerd, ook in andere landen. Israël houdt zich blijkbaar het recht voor om mensen zonder enige vorm van legale procedure te vermoorden. Daarmee scheidt het wel ongeschreven regels, die anderen het recht geven om met Israëlische politici en legerleiders hetzelfde te doen. Op 21 november werd in Tel Aviv een bus opgeblazen, 26 mensen raakten gewond. Op dezelfde dag werd een wapenstilstand bereikt na bemiddeling door Egypte. Vijf Israëliërs en 160 Palestijnen stierven in het conflict, 1300 Palestijnen raakten gewond. Ook op diezelfde dag werden 55 Palestijnen opgepakt op de Westoever, waar protesten oplaaiden. Beide partijen claimen een overwinning na deze oorlog.

Waarom is Netanyahu uit op escalatie? Er zijn verschillende redenen denkbaar:

- **Iran –**

Zoals gezegd, de grote lijn waar Netanyahu zijn politieke lot aan verbonden heeft is de aanval op Iran. Het ligt voor de hand dat geprobeerd wordt om de schade van een eventuele tegenaanval beperkt te houden. Daartoe zouden eerst de kleinere met Iran bevriende landen en groeperingen uitgeschakeld moeten worden. Syrië is de grootste daarvan. Dat land staat in brand door de burgeroorlog. Het is mogelijk dat er een westers georiënteerde coalitie aan de macht komt. In ieder geval is het land verwoest, verdeeld en onmachtig geworden. Van Syrië valt niet zoveel meer te vrezen. Hizbollah in Libanon krijgt de maken met de stromen vluchtelingen uit Syrië die op gespannen voet staan met Assad. Ook daar dreigt een binnenlands conflict. Gaza werd nu weer aangevallen en verzwakt. De luchtafweer van Israël blijkt goed te werken.

- **Verkiezingen –**

Netanyahu heeft voor januari vervroegde verkiezingen uitgeroepen omdat hij er sterk voorstaat in de peilingen. Een hard optreden in Gaza en de angst door het voortdurende luchtalarm en de dreigende oorlog met Iran scheppen een gunstig klimaat voor zijn partij, de rechtsradikale Likud. Om een aanval op Iran uit te voeren heeft hij een breed mandaat nodig.

- **Erkenning Palestina door de VN –**

President Abbas liet de algemene vergadering van de VN stemmen over zijn verzoek om de staat Palestina te erkennen als niet-lidstaat. Zoals gezegd waren Israël en de USA daar fel op tegen. Onrust en oorlog kan de stemming beïnvloeden. Als dit al een argument was, dan heeft Netanyahu zich vergist. De oorlog met Gaza heeft meerdere landen juist over de streep getrokken om vóór het Palestijnse verzoek te stemmen.

Perspectief?

Welk perspectief is er voor deze regio? De politieke verhoudingen bieden geen uitzicht op vrede en rechtvaardigheid, integendeel. Tegen de achtergrond van dit geweld probeert Ein Bustan een andere weg te gaan. Vanuit de directe ontmoeting van mens tot mens hoopt men de angst, vervreemding en de haat van onderop te overwinnen. Er is nog een lange weg te gaan, maar steeds meer mensen sluiten zich hierbij aan. Een baken van hoop in deze verscheurde regio.

Activiteiten:

Uw steun is nog steeds nodig

Ein Bustan doet veel extra werk om vredespedagogie te verbreiden in Israël, en tweetalige onderwijs vanuit de waldorf pedagogie te verdiepen, zowel in haar directe omgeving alsook daarbuiten. Steeds ontstaan nieuwe projecten waar geld voor nodig is rond de bruisende gemeenschap in Ein Bustan. Zoals een uitbreiding van het bestaande onderkomen en een ruimte voor de nieuwe tweetalige waldorfschool. Daarvoor kon in de zomer van 2011 € 4000.- overgemaakt worden en in mei dit jaar nog eens € 5700.-. De donaties voor Ein Bustan worden goed besteed! Vruchtbare idealen geven een kracht voor de toekomst. Wij zijn dankbaar voor de grotere en kleinere schenkingen van mensen en instellingen die Ein Bustan steunen, éénmalig of regelmatig. De colofon onderaan de Nieuwsbrief laat zien hoe.

Bridge To The Future

Op 21 september mocht Ein Bustan met een standje aanwezig zijn op de jaarlijkse conferentie *Bridge To The Future* in het provinciehuis in Arnhem. Deze conferentie staat in het teken van de herdenking van de Slag om Arnhem. De laatste jaren kreeg die herdenking ook een toekomstgericht karakter. Bekende sprekers maken de conferentie ieder jaar tot een interessant gebeurtenis. Dit jaar werkten o.a. prinses Irene, Job Cohen en generaal-majoor Patrick Cammaert mee. Meer informatie over de conferenties vindt u hier: www.bttf.nl

Prinses Irene spreekt de conferentie toe

Actie Zeepjes Uit Ein Bustan

Het bijzondere verhaal van Tsviko Maata, de soldaat die zeepmaker werd in Ein Bustan, vindt u in een vorige uitgave van de Nieuwsbrief. Zijn handgemaakte zeepjes van natuurlijke ingrediënten hebben verschillende geuren: lavendel, geranium en patchouli, en sinaasappel.

U kunt de zeepjes in Nederland kopen bij de Werkgroep Ein Bustan Nederland, of bij het Internationaal Hulpfonds (IHF).

Hebt u interesse, voor uzelf of om te verkopen op een bazar, neem dan contact op met;

Vally Cornelius :

Telefoon: 0318-414881 – e-mail: valentine.cornelius@hetnet.nl.

Over de Werkgroep Ein Bustan Nederland

Het Arabische woord EIN BUSTAN is moeilijk te vertalen. EIN betekent zowel Oog als Bron – een BUSTAN is een ommuurde tuin met olijven en cactussen, zoals die in de Arabische gebieden veel te zien waren, maar nu vaak vervallen zijn. Het is een mooie naam voor een kleine oase van menselijkheid, waar de vrije school pedagogie op een creatieve manier vruchtbaar kan worden als vredespedagogie. De bron van de vrije school pedagogie is de antroposofie, die inzicht geeft in het wezen van de mens dat in iedere cultuur op een andere manier tot uitdrukking komt.

De Werkgroep Ein Bustan werd opgericht op 29 september 2006 door Vally Cornelius en Cornelis Boogerd. Vally heeft 14 jaar in Israël gewoond, en spreekt ook de taal. Regelmatig bezoekt zij haar dochter en kleinkinderen, en de kleuterschool Ein Bustan. In 2005 hield zij een inzamelingsactie voor dit initiatief, en bracht 7000.- € bijeen. Daarna wilde zij haar actie een regelmatig karakter geven en zocht daartoe contact met ondergetekende, als bestuurslid van Stichting Helias. Samen richtten wij de werkgroep Ein Bustan Nederland op, die met Stichting Helias een samenwerking vond.

Colofon:

U kunt Ein Bustan ondersteunen op de girorekening van Stichting Helias: **643965** onder vermelding van: **Ein Bustan**. Stichting Helias is een art. 23 stichting, waardoor u uw schenking van de inkomstenbelasting kunt aftrekken. Inlichtingen over het initiatief bij:

- ◆ Vally Cornelius :
 - Telefoon: 0318-414881
 - e-mail : valentine.cornelius @ hetnet.nl
- ◆ Cornelis Boogerd: - e-mail: clboogerd @ zonnet.nl.

Namens Ein Bustan danken wij u voor uw steun,

*Vally Cornelius
Cornelis Boogerd*

Peet worden van een kind in Ein Bustan

Donateur of Peet worden kan in direct contact met Ein Bustan. De donateur krijgt informatie over het kind, met regelmatige updates over zijn of haar ontwikkeling, samen met een foto. In Nederland kunt u het echter beter doen via het Internationaal Hulpfonds dat de peetschappen bemiddelt. Uw schenking is dan aftrekbaar van de inkomstenbelasting en de kosten voor de bank zijn veel lager.

Zie www.internationaalhulpfonds.nl;

*Contact: e-mail: info@internationaalhulpfonds.nl
of tel. Anette van Soest : 0492-322872*

Maayan Babustan Arab Jewish Waldorf Kindergarten,
13 Narkisim St. 36073, Kiryat Tivon, Israel, phone: +972-4-9536012
einbustan@yahoo.com web: <http://www.einbustan.org>